

kommet af med. Værdistigningsafgift har sin Berettigelse, naar den hviler paa Værdier, der er skabt af Samfundet, og naar den er konstateret ved, at Folk har villet honorere den ved Køb, men den har ikke sin Berettigelse paa Grundlag af en Vurdering.

Prisen for Sammenslutningen mellem de kontraherende Partier er jo den, at Lovforslaget er blevet underkastet betydelige Ændringer, og jeg kan i og for sig kun yde min Anerkendelse af, at man har været saa heldig at finde en Talformel, der nogenlunde har kunnet faa det hele til at gaa op. Man gaar ganske vist ikke ud fra det, der skulde være Skattegrundlaget, Ejendomsskylden, men fra den nuværende Beskatning: Ejendomsskylden plus den resterende Del af Hartkornsskatten, og ved de Sammenligninger, man her har anstillet, kommer man saa til det foreliggende Resultat: en hel Grundskyld og $\frac{3}{4}$ Ejendomsskyld, og derved kan det for en stor Mængde Ejendomme gaa nogenlunde lige op, saa at den Forskydning, der finder Sted, ikke bliver betydelig, i hvert Fald ikke ude paa Landet. Dette har jo sin store Charme. Naar nu Grundskyldsbeskatningen træder i Kraft, vil Folk sige: det er jo nogle smaa Forskydninger, her er Tale om, de betyder ingenting — ganske som man sagde ved Indførelsen af Statsgrundskyldsbeskatningen i 1922. Der er i det hele taget ikke sket noget, vil man sige fra den Side. Men hvorfor vil man da indføre denne nye Beskatning, naar der ikke derved sker noget? Der er et gammelt Ord, som siger, at man skal ikke tro, man skal tænke. Det passer ikke, naar man nu staar i Begreb med at gennemføre denne Beskatning, thi her maa det hedde: man skal ikke tænke, man skal tro. Det er en ren Trossag, at denne Jordbeskatning skulde være saa heldbringende, men naar Folk en Gang har hengivet sig til den Tro, kan man ikke afdisputere dem den. Vi forlader derved det faste, ensartede Grundlag, vi havde faaet gennem Ejendomsskylden, der, jo mere den blev brugt, skulde vise sig at være den bedste Værdimaaler, man kunde faa for Beskatningen, og gaar over til det flydende og vaklende Grundlag, som Grundskylden er. At dette Grundlag er upaalideligt, erkendes ogsaa af Fler-tallet, idet mange af de Ændringer, der er indsat i Lovforslaget, medfører, at man udskyder det Tidspunkt, paa hvilket de nye Beskatningsregler skal træde i Kraft, baade hvad angaar Grundskylden og Grundværdistigningen; man stoler ikke paa

de Vurderinger, der findes for Tiden, men man haaber paa, at de kommende Vurderinger skal blive saa paalidelige, at det nok kan forsvares at gaa til den nye Beskatning.

Jeg har allerede ved Lovforslagets første Behandling gjort opmærksom paa, hvor forskelligt denne Grundskyldsbeskatning virker paa Land og By, i Stationsbyer og i København; Grundskylden vil maaske ikke give sig saa meget Udslag paa det rene Land, men saa snart vi nærmer os Byerne, særlig Stationsbyerne, har vi Vanskelighederne ved den Bestemmelse i Loven af 1922, som siger, at Jorden ikke alene skal vurderes efter det, den bruges til, men ogsaa efter det, den mest fordelagtigt kunde bruges til — her er vi jo fuldstændig inde paa et Skraaplan. Vi fik i Udvalget et Andragende fra Almindelig Dansk Gartnerforening, hvori det meget træffende siges, at for Gartnerierne og Gartnerne vil denne Lov meget let komme til at blive et Spørgsmaal om at være eller ikke være. Der siges endvidere heri, at de fleste Gartnerier er beliggende i Byernes umiddelbare Opland, i hvilken Zone Jorderne har Bebyggelsesmulighed, og at selv om Gartnerierne i Kraft af Intensiviteten kan betale mere for Jorden, end Landbruget kan, og ogsaa gerne gør det for at være tæt ved Byerne, saa vil Gartnerierne i al Almindelighed ikke kunne svare sig, hvis de skal betale saadanne Priser for Jorden, som der betales for de omliggende Villagrunde, og at de Afgifter, som disse kan bære, vil Gartnerierne ikke kunne taale. Det samme kan siges om Landbruget i det, vi kalder de blandede Distrikter. Her i København vil den nye Beskatning give sig de mærkværdigste Udslag. Naar man undersøger Vurderingerne, vil man se det mærkelige, at omtrent hele det samlede Beløb for Ejendomsskyld bliver lig Jordskylden. Jeg kan nævne et Par Eksempler paa Ejendomme, f. Eks. Østergade Nr. 7, der kun staar til en tilbageværende Bygningsskyld af 21 400 Kr., medens Ejendomsskylden var 200 000 Kr.; endvidere Ejendommen Nr. 10, der kommer til at staa til 19 100 Kr., medens Ejendomsskylden var 230 000 Kr. I Ejendommen Nr. 14, hvor Ejendomsskylden var 160 000 Kr., bliver der kun 7 000 Kr. tilbage i Bygningsskyld, og i Ejendommen Nr. 36, hvor Ejendomsskylden var 500 000 Kr., bliver der kun 1 600 Kr. tilbage i Bygningsskyld.

Det bliver et mærkværdigt forfusket Skattesystem, naar Ejendomsskylden an-